

CỨU BẠN XẤU, GIẾT KẼ THÙ

HẠNH vừa nắm tay ra bộ găng-de, vừa nói lớn rằng :

—Con ghét thằng Bằng! Thưa má, ước gì má biết trong lớp học nó hết sức khoe tài để khiến mọi người khó chịu!

Bà Lương đáp :

—Hạnh ơi, con đã quên rằng nó mồ-côi và ở dưới quyền nuôi-dạy của một người chú hung-hăng, nghiện rượu. Tội-nghiệp, Bằng đáng thương chứ không đáng trách!

—Chính vì lỗi nó mà ai cũng tránh mặt nó. Nó tinh-nghịch, vô-phép lắm, và hay ăn cắp bút mực, bút chì... Con ghét nó hết sức.

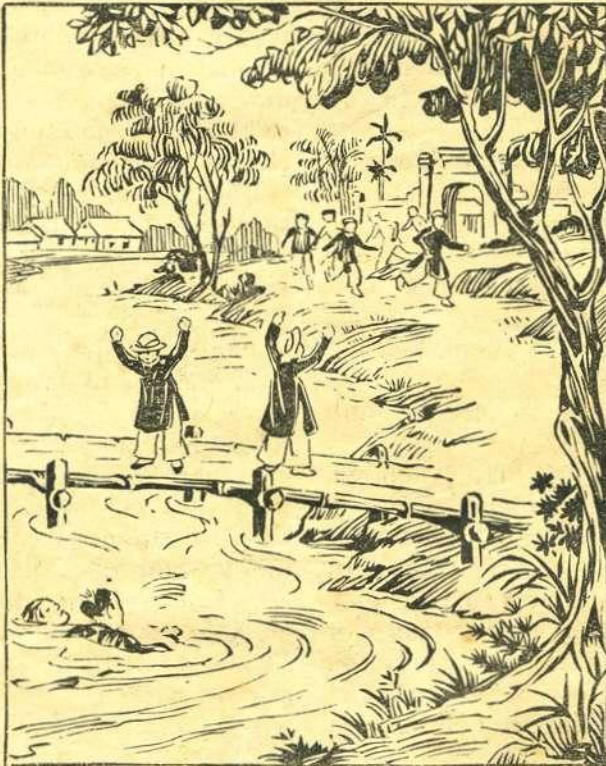
—Con ơi, con nên biết rằng nếu con hờn-giận nó, ắt nó sẽ hờn-giận con.

—Thưa má, con vẫn biết thế. Nhưng má thử nghĩ, bữa nọ, lúc tan học, nó lẹ-làng như con khỉ, quèo con ngã sấp giữa sân; con đứng dậy, hồ-thẹn quá đổi vì quần-áo be-bét những bùn và lại bị anh em bạn chế-nhạo. Con

chưa trả thù nó đấy!... Thế nào cũng phải dành cho nó một trận mới nghe.

—Hạnh ơi, con nên nhớ rằng chúng ta không có phép trả thù. Con nên cố

làm ơn cho kẻ thù để được lòng nó thì hơn. Má thương-xót đứa trẻ khốn-nạn ấy lắm. Ngày trước mẹ nó may-và kiếm ăn, lành-nết thật-thà. Lúc bà còn sống, ai cũng thỏa-thích vì thấy thằng Bằng sạch-sẽ luôn và có vẻ vui-sướng, tươi-cười. Phải cần-thận, con ạ. Chắc đứa trẻ mồ-côi ấy đau-dớn vì chẳng ai thương nó.

Cậu Hạnh cố cứu thằng Bằng

—Con khó yêu-thương nó lắm. Chơi với nó đã chẳng được ích gì mà lại còn bị hại.

—Má ước-ao sự căm-hờn của con sẽ đổi ra nhơn-lành. Nhưng mặt trời đã lặn, con nên kịp đi mua cho má ít món cần-dùng. Gần đến lúc ăn cơm tối rồi.

Hạnh vừa đi, vừa hút gió (huyết còi) vui-vẻ, vì lúc mười bốn tuổi, ai cũng mau quên những nỗi buồn-bực trong

lòng. Cậu mạnh-khỏe, đẹp-dẽ, lanh-lẹ, cặp mắt thật-thà và tinh-khôn. Cậu được hầu hết chúng-bạn yêu-mến, nên thấy Bằng trêu-chọc mình, thì tức-giận lắm.

Đường đi đến tiệm tạp-hóa phải qua nhịp cầu bắc trên sông con chảy qua làng. Khi ấy mưa nhiều, nên nước lên cao, chảy mạnh, nổi bọt và cuốn theo đủ thứ rác-rến. Có ba đứa trẻ đứng trên cầu, nhìn-xem dòng nước cuồn-cuộn. Vậy, chúng tự-nhiên cũng thấy mình chạy vùn-vụt, và lấy làm vui-thích lắm. Thịnh-linh có tiếng kêu-la ghê-gớm; một đứa chắc vì chóng mặt, nên bỗng rơi xuống nước, còn hai đứa kia kêu cứu ầm-ĩ.

Hạnh ngộ chắm đứa trẻ đương cố chống với dòng nước song vô-ích. Đứa ít tuổi nhứt rên-rĩ rằng:

—Tội-nghiệp quá, anh Bằng không biết bơi! Coi kia, anh ấy chắc chết vì bị dòng nước cuốn đi!

Đứa kia nhác thấy Hạnh, bèn nói lớn rằng:

—Anh Hạnh ơi, anh biết bơi, anh cứu anh Bằng với!

Hạnh không trả lời. Trong lòng cậu có cơn chiến-trận gớm-ghê. Cứu hay không? Tánh kiêu-ngạo và hiềm-thù nổi lên, nên trong lòng cậu có câu hỏi ấy... Cậu thịnh-linh còi áo vắn, nhảy xuống làn nước cuồn-cuộn, chẳng nghĩ đến những mối cãm-hờn ngày trước. Lòng nhơn-lành của cậu thắng trận! Bằng hết sức chống-cự dòng nước; Hạnh nói với nó rằng:

—Cần-thận, nghe! Tôi đến nơi anh bây giờ.

Đoạn, cậu bơi mạnh-bạo, nắm được áo vắn của Bằng; cậu ít tuổi, thể mà lúc đó lại mạnh-dạn lạ-lùng, vật-lộn với dòng nước, cố trở vào bờ. Than ôi, nhiều phen cậu tưởng phải bỏ dở công-việc cứu-vớt can-đảm ấy! Nhưng sức-lực cậu thắng được dòng nước đương gầm-thét; rồi lại, cậu đặt được thằng Bằng trên bờ. Cậu ướt lướt-

thurót, giao Bằng cho những người ở gần đó vừa chạy tới, rồi đi về nhà.

Bà Lương thấy cậu con có bộ dáng thương như thế, thì giờ tay lên trời mà kêu rằng:

—Chao ôi, tội-nghiệp, con ơi, con làm sao thế?

Hai hàm răng đánh cãm-cập, Hạnh mỉm cười, thưa lại:

—Con tắm mát đương khi vớt thằng Bằng khỏi chết đuối ngoài sông; con vừa cứu nó, vừa giết được kẻ thù.

Bà vội-vả giúp con thay quần-áo, cho uống chén sữa nóng, rồi bảo kể truyện. Hạnh cảm-động, nói rằng:

—Con mới cứu thằng Bằng khỏi chết dưới sông. Con e nó đuối sức. Lúc ra khỏi nước, nó xanh-xám quá. Ước chi chú nó hết sức săn-sóc nó!

Một giờ sau, thầy giáo, lòng đầy lo-sợ, đến thăm cậu Hạnh để hỏi-han tin-tức và khen-ngợi cậu vì đã làm một việc tốt. Thầy nói rằng:

—Hạnh ơi, trưa nay thằng Bằng không được ăn gì. Nó đứng trên cầu, nhìn dòng nước đương gầm-thét, bèn chóng mặt (xây-xâm), rồi té xuống sông. Nếu em không cứu nó, ắt bây giờ người ta chỉ vớt được cái xác chết thôi. Bây giờ nó nằm nghỉ. Chúng tôi đã cố cứu-chữa nó; người chú nó dường như đề ý đến mấy lời tôi khuyên-bảo phải làm thế nào cho thằng bé khốn-nạn ấy được sung-sướng. Nhưng em tưởng thằng Bằng nghĩ đến ai trước hết?

—Thưa thầy, chắc nó nghĩ đến mẹ, vì nó yêu-thương mẹ rất đằm-thắm.

—Em lầm rồi! Nó sốt-sắng nài-nỉ tôi đến hỏi thăm em và thay mặt nó mà cảm ơn em. Tôi không ngờ nó có lòng sốt-sắng dường ấy. Nó mong-mỏi sẽ mau được tới đây mà nói với em rằng: «Anh tốt hơn tôi, tôi xin hết sức bắt-chước anh.»

Bà Lương nói:

—À! Hạnh ơi, bây giờ má mới hiểu tại sao lúc nãy con nói với má rằng con vừa giết được kẻ thù. (Coi tiếp trang 258)

CỨU BẠN XẤU, GIẾT KẼ THÙ

(Tiếp theo trang 250)

Nói đoạn, bà lau hai giọt nước mắt vui-mừng dương lấp-lánh trên mí mắt, Thầy giáo nói với bà rằng:

—Cách con trai bà thẳng tánh hiềm-thù chắc sẽ có nhiều kết-quả tốt. Tánh-nết các học-trò trong lớp tôi hẳn sẽ thay-đổi nhiều. Quả thật, quên lời mắng-chửi đã là quý-báu, song làm ơn cho kẻ thù còn quý-báu hơn bội phần. Bọn học-trò tôi đưa nào cũng biết thẳng Bằng có tánh nghi-ngờ và ranh-ác, nhứt là đối với em Hạnh. Em thật đã làm gương cho chúng về sự lấy lành trả ác.

Rồi thầy cầm tay cậu Hạnh mà rằng:

—Em ơi, bữa nay em đã làm theo

câu Kinh-Thánh này: «Hãy yêu kẻ thù-nghịch và cầu-nguyện cho kẻ bắt-bớ các người, hầu cho các người được làm con của Cha các người ở trên trời» (Ma 5 : 44-45).— *L'Aube*.

BIẠ NÀO KHÔNG MÒN ?

NẾU ta ghi-khắc đều gì vào đồng, vào đá, thì thời-gian sẽ xóa nhòa; nếu ta xây-cất đền-thờ, thì thời-gian sẽ làm cho đổ-nát. Nhưng nếu ta ghi-khắc vào tâm-trí bất-tử của người đời những nguyên-tắc trọn-vẹn cùng sự kính-sợ Đức Chúa Trời và yêu-thương kẻ đồng-loại, thì tức là ghi - khắc trên tâm-trí đó những điều sẽ sáng-chói đời đời.—*Daniel Webster*.